

Віра Марущак

Пригоди Нюмочки

Казки

Пригоди Нюмочки

Мишка-шоколадниця

Я жила у нірці з матусею. У затишній теплій домівці вона цікаво розповідала мені про великий світ і застерігала, що на землі є люди, які не зовсім доброзичливо ставляться до нас, мишей. Говорила й про те, що треба боятися вусатих котів, які тільки те й роблять, що полюють на нас.

Якось матуся мені сказала:

— Нюмочко, ти вже доросла, час самій добувати їжу.

Я теж дуже цього хотіла. І тому охоче шмигнула слідом за нею. Разом дружно взялися гризти дерево. А коли з'явилася дірочка в підлозі, то переді мною відкрилося те, чого я досі не бачила. У великій просторій кімнаті було багато світла, а від ароматів запаморочилося в голові. Виявилось, що так приємно пахнуть цукерки, які були упаковані в зелені мішечки, що стояли поряд з подарунками — плюшевими зайчиками.

Матуся зразу взялася до діла: прогризла

дірочку й зникла серед цукерок. Я зробила те ж саме. Та раптом почулися голоси людей, і я кудись ніби попливла. Від страху зажмурила очі й розплющила їх тільки тоді, коли почула музику. Обережно визирнула зі своєї схованки й побачила, що подарунки лежать під пухнастою ялинкою, а поруч танцюють діти у різному вбранні. Кого там тільки не було — принцеси, лисички, зайчики. І навіть кіт.

Зразу я хотіла кудись дременути, та не знала куди. А придивившись, зрозуміла, що він несправжній, хоч і був у червоних чоботях, із хвостом, намальованими вусами. Звісно, кіт зовсім не хотів полювати на мене, бо водив хоровод із друзями. Мені теж стало весело, і я ледь не вискочила з мішка погратися, однак, згадала, як мама застерігала: «Не будь довірливою!» Тому я вирішила тихесенько спостерігати за святом. Воно було веселим. Діти сміялися. Грали в ігри. Танцювали.

А згодом до них вийшов дідусь у червоному кожусі з довжелезною білою бородою. Він привітав дітей, роздав подарунки. Я, на всякий випадок, глибше занурилася в цукерки і знову відчула, що кудись попливла. З жахом прислуховувалася до якихось шумів, голосів. Було лячно доти, поки мене не огорнула тиша. Я знову визирнула зі своєї схованки і збагнула, що потрапила до кімнати. Тут

було затишно і чисто. Навколо багато іграшок. І схожа на ляльку дівчинка. Вона потягнулася до подарунка. У мене завмерло серце, коли дівчинка взяла мого сусіда — зайчика. Я розуміла, що скоро дійде черга й до цукерок. Коли це сталося, я вискочила з мішка й опинилася в дитячій долоні.

Світлокоса, кучерява дівчинка широко розплющила здивовані блакитні очі:

— Ти хто? — запитала вона.

— Нюмочка, — відверто зізналася я й присіла на задні лапки, щоб будь-якої секунди втекти. Та дівчинка була такою привітною, усміхалася до мене.

— Давай дружити, — запропонувала вона.

— Згода, — одразу відповіла.

— Я хочу з тобою гратися. Тільки ти мені поклянись, що нікуди ніколи не підеш. Живи тут у моїй кімнаті. Гаразд? — кліпнула довгими віями дівчинка.

— Гаразд, — пообіцяла я.

— Поділюся з тобою своєю заповітною мрією, — дівчинка піднесла до червоних вуст руку, на якій я сиділа. — Давно хочу, аби у мене був братик чи сестричка, бо я ж така самотня. Тато з мамою на роботу ходять, а подружки пограються та йдуть додому, а мені так хочеться, щоб тут, поруч, хтось був і ніколи не збирався додому. Щоб ця кімната була і його домівкою.

Я її розуміла, бо в мене тепер теж не було рідних: невідомо де пропала моя матуся.

Анюточка, так звали мою знайому, була говіркою дівчинкою і розповідала про свої секрети. Добра і дбайлива, прилаштувала для мене ліжечко. Та я любила спати в її черевичку. Про всяк випадок уночі прогризла нірку, хоча зовсім не хотілося покидати цю домівку з таким хорошим другом.

Одного вечора, примруживши очі, Анюточка розкрила свою таємницю, про яку просила нікому-нікому не розповідати, адже в неї незабаром з'явиться сестричка чи братик.

Від радощів я ледве не танцювала на задніх лапках. Того вечора ми довго перешіптувались. А коли моя подружка заснула, мені раптом стало сумно: розуміла, що тепер у Анюточки буде з ким бавитись і жити тут, у цій кімнаті. Чи знайдеться для мене місце? Від цих думок на серці було холодно, і я все частіше поглядала на дірочку в підлозі.

Поневіряння Нюмочки

Я довго сиділа в Анютчиному черевичку. Здавалося, що дівчинка вже не так дуже любить мене, як раніше, і тому ще більше хотілося до своєї матусі. Навіть уявила, як вона пестить, голубить мене. Захотілося розповісти їй про свою нову

подружку і про те, що тепер у дівчинки буде хтось ближчий і дорожчий за мене. З цими думками я шмигонула в дірочку. Довелося рити дорогу, лапки боліли. Аж раптом я опинилася в якійсь щілині. Зірвалася й полетіла вниз, б'ючись об каміння. Знепритомніла.

Не знаю, скільки я пролежала на холодній підлозі. Боялася поворухнутися, боліло все тіло. Я почувалася самотньою, нещасною, не знала, як бути далі. Та раптом відчула, як мене хтось лоскоче. Повернула голову й побачила таргана. Він перебирав довгими вусами і здивовано дивився на мене.

— Чого розляглася на дорозі? — запитав, навіть не привітавшись.

— Заблукала, матусю шукаю, — сказала й відвернулася від непроханого сусіда.

— Ха-ха! Матусю шукає, — аж присів від сміху тарган. — Навіщо вона тобі? Краще ходімо зі мною, я тобі своїх родичів покажу. Ти знаєш, скільки їх у мене? — він гордо задер голову.

— Може, і пішла б, але в мене боки болять і їсти хочу, — зізналася новому незнайомцю.

— Чекай, — кругнувся з усіх своїх ніг тарган і щез так швидко, як і з'явився.

Знову залишилась сама на холодній підлозі. Майже безпомічна, думала що для мене закінчилося хороше життя, тепер не матиму такого друга, як

Анюточка. Доведеться поневірятися. Від думок відволік шум. Глянула і злякалася — поруч проходило полчище тарганів, кожен із них ніс по крихті хліба. Переді мною виросла ціла біла гора.

— Їж і ходімо з нами, — запропонував мій знайомий. — І наїсишся вдосталь, і на теплому місці спатимеш...

Пропозиція сподобалася. Поївши, я вирушила за натовпом нових друзів. Вони показали мені дорогу до якоїсь квартири. Зразу ж не сподобався неприємний запах. Довго приглядалася до того, що відбувалося в кімнаті. Тут головними були таргани. Вони господарювали всюди — деякі вилизували тарілки та каструлі, інші з раковини пили воду. Їх — не злічити! Я подумала, що мій знайомий дуже щасливий: має скільки родичів. Тільки було цікаво, як же він впізнає свою маму. Та, мабуть, вона йому й не дуже потрібна, адже він діловито сидів на столі і гриз недоїдену ковбасу. Навіть намагався залізти до чарки, з якої тхнуло чимось дуже неприємним та різким. Такий же запах йшов і від чоловіка з синім носом.

— А ти пригощайся, пригощайся, — припрошував мене тарган. — Тут господар добрий, нас не чіпає, не те, що його сусіди: і порошки нам підсипають, і якимись білими олівцями по стінах малюють, від чого ми чманіємо, а тут нам простір, — кинув майже закоханий погляд на ліжку,

де спав розхристаний чоловік.

Він мені не сподобався, і я знову пригадала свою чистеньку Анюточку й складені в рядочок іграшки.

У кутку погризла сухарик, перепочила і знову вирушила на пошуки. Мені так хотілося знайти маму чи мою біляву дівчинку.

З цими мріями я рила сиру землю. Тут було неприємно, холодно і нікого було навіть спитати, чи бачили мою рідненьку. Коли знайшла ледь помітну дірочку, стало легше працювати. Я просувалася швидко й натрапила на великого черв'яка. Він відпочивав.

Я одразу зрозуміла, що він був непоганим дядьком, бо довго розпитував про моє життя. Намагався чимось допомогти, але з'ясувалося, що не знає моїх родичів, і шукати порадив не тут, а на землі.

— Як же туди добратися?

— Здається, це там, куди показує моя голова.

Я покрутила лапкою біля скроні:

— У тебе ж їх дві, і показують у протилежні сторони!

— Морочиш мені голову, — розсердився черв'як і, зручно примостившись у ямці, захропів.

Поміркувавши над його словами, вирішила: і справді, по землі буде легше пересуватися. Та й взагалі там багато цікавого. Взятася до роботи.

Стомлювалася, перепочивала і знову працювала. Не знаю, скільки минуло часу, але відчула, що наді мною потепліло — земля заворушилася. Нарешті я досягла своєї мети: опинилася на поверхні, в очі вдарило яскраве світло. На мить я осліпла.

У пастці

— Пірате, до мене! Кому сказала, до мене! — Чула я сердитий голос. Поруч щось прогупотіло. В очах прояснилось, і я ледве встигла заскочити до своєї нірки. Тепер спостерігала зі схованки, як попереду йшла жінка, а за нею покійно, з опущеними головою, вухами, хвостом плентався величезний пес.

— Скільки тебе вчити гарних манер? Коли ти припиниш бігати до чужих сараїв? — вичитувала його молода жінка.

Справді, неподалік стояла величезна будівля. Я подумала, що вона мені теж може стати в нагоді — можна буде чимось і поласувати. Оббігла навколо неї й побачила невелику дірку, пролізла туди.

— Ой! — скрикнула, бо щось дуже колоче шпигонуло в бік. Виявилось, що тут, скрутившись у клубочок, лежав їжачок, схожий на м'ячик.

— Ти що тут робиш? — запитала я, зализуючи болюче місце.

Їжачок висунув мордочку, таку ж видовжену, як у мене, і посвітив очицями-гудзиками.

— Він уже пішов?

— Хто?

— Собака.

— Ти що, його боїшся?

— Так він же полює на мене.

— А ти його в носа голками, голками, — дала пораду їжачкові.

— Та він же такий величезний...

— А за хазяйкою пішов покірний і зовсім не страшний. А ти не бачив мою маму? — з надією запитала у їжачка.

— Можливо, й бачив, — задумався він, — мишок багато бігає в полі. А тут, у місті, коти водяться, — сумно промовив він і замовчав. Я більше нічого не питала, бо боялася почути неприємну звістку.

Знайшла для себе зернята, погризла їх і вилізла на сонечко. Воно пригрівало так, що мені захотілося погрітися й подрімати. Приємно було не лише мені. Під ласкавими променями, розтягнувшись, спав на боку, як убитий, величезний кіт. Від задоволення він аж підсапував. Мабуть, щось снилося приємне. Може, й далі спостерігала б за ним, та раптом помітила дивні зміни: сірий кінчик хвоста дрібно засмикався. Кіт миттєво скочив на ноги, присів, аж зіщулився. Завмер.

Потім плигонував у мій бік.

— Та це ж він на мене полює, — зірвалась я з місця. Чимдуж дременула від нього. Серце від страху виривалося з грудей, задні лапки ледь не торкалися передніх. Врізалася в натовп дітей, що гралися. З розбігу вчепилась у чийсь одяг, подряпалася по ньому і заскочила до кишені. Я ще не знала, що зі мною буде і до якої пастки знову потрапила.

Несподівана зустріч

У кишені сидіти було незручно, бо її господар бігав, стрибав так, що я кілька разів мало не випала на землю. Спокійно стало лише тоді, коли його покликали додому. Виявляється мого несподіваного господаря звали Дмитриком. Дочекалася тиші, а потім тихенько пробралася в куток кімнати. Там стояло ліжко, під ним і влаштувала свою схованку. Вранці роздивилася, куди потрапила. У невеликій кімнаті жили, окрім хлопчика, папуги. Я швидко з ними познайомилася. Їх звали Тоша і Даша. У хатинці — симпатичній клітці — стояли годівниця з зерном та коритце з водою. На мій погляд, вони добре влаштувалися. Щодня Дмитрик чистив клітку, насипав зернят, наливав свіженької води.

Цілісінький день ми були вдома самі, бо хлопчик кудись уранці поспішав разом із батьками.

Папуги розмовляли між собою. Балакучішим був Тоша. Він мав гарний хвіст, довгі крильця. Розповідав про те, що жив у різних країнах, і цим дуже гордився. Особливо багато розповідав про ліси, де є багато пташок. Але мене більше цікавили мишки, і тому запитала:

— А ти мою маму бачив? Кажуть, що вона в полі живе...

Папуга ходив по кольоровому килиму навколо мене, акуратно склавши крила, й натхненно розповідав:

— Летиш, було, над полем, а потім бачиш ліс, та-а-кий величезний, а в ньому — і синички, і щиглі, і сороки, і посміюхи живуть, і всі співають. Ти можеш це уявити?!

— Ні, — щиро зізналася я.

— І Даша такого не чула, — повернув крючкуватого дзоба до подружки папуга. — А це так гарно... Як ви думаєте, чи завжди нам добре живеться на волі? — Продовжував кружляти навколо мене мудрий Тоша. — Буває, вітер як подме, сонце за хмари заховається, у лісі стане темно, а дерева гнуться ледь не до самої землі, тоді нам не до співу...

— Так де ж те поле? — несміливо нагадала я про себе бувалому птахові.

— Поле? Це коли вилітаєш з одного лісу і летиш до іншого, а поле внизу. Якщо воно велике,